

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko R. sp. z o.o. z siedzibą w R.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 7 lutego 2023 r., sygn. akt XIII Pa 24/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 7 lutego 2023 r. oddalił apelację powoda P. K. od wyroku Sądu Rejonowego w dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 listopada 2021 r. oddającego powództwo przeciwko pozwanej R. Spółki z o.o. z siedzibą w R. (dalej jako Spółka) o zapłatę kwoty 44.000 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenie podstawowych obowiązków przez pracodawcę (pkt 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej (pkt 2).

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że wskazane przez powoda w piśmie z dnia 13 marca 2019 r. przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ k.p. nie spełniają wymogu konkretności. Wymienione w tym piśmie zarzuty ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę mające polegać na braku zastosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów oceny pracy powoda oraz na braku wpływania na kształtowanie w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego, zastraszaniu powoda i innych pracowników, w tym stosowaniu bezprawnych gróźb - nie są precyzyjne ani nie nawiązują do konkretnych sytuacji, nie można więc ocenić ich prawdziwości. Z kolei jedyne konkretne zdarzenie powołane w tym oświadczeniu, tj. skierowany do powoda i dwóch pracowników e-mail prezes pozwanej Spółki A. G. z dnia 12 marca 2019 r., zawierający prześmiewcze i ironiczne uwagi w stosunku do powoda, stanowiące według niego umyślne naruszenie jego dobrego imienia i godności osobistej, nie nosi znamion ciężkiego naruszenia obowiązków przez pracodawcę. Jakkolwiek treść tego e-maila miała charakter ironiczny i prześmiewczy, to jednak była uzasadniona ciągiem zdarzeń, bowiem został on napisany następnego dnia po inwentaryzacji magazynu, w którym stwierdzono niedobór na kwotę 340.000 zł, zaś powód pojawił się na inwentaryzacji wyłącznie na chwilę i nie wykazywał zainteresowania wyjaśnieniem stwierdzonych nieprawidłowości, do czego wcześniej się zobowiązał. Zachowanie prezes pozwanej Spółki nie miało na celu kierowania wobec pracowników bezprawnych gróźb ani podważenia kompetencji powoda względem jego podwładnych, a jedynie doprowadzenie do rozliczenia stanu magazynu, którym powód zarządzał. Sądy obu instancji uznały zatem, że rozwiązanie przez powoda umowy o pracę z winy pracodawcy miało na celu wyłącznie uniknięcie przez niego odpowiedzialności i dalszego nakładu pracy na rzecz poprawy stanu podległego mu magazynu, a podana przez niego przyczyna była pozorna. Powód przyczynił się do nieprawidłowości w magazynie przez niewłaściwy nadzór, ponosił odpowiedzialność za chaos i wadliwą organizację punktu handlowego, którym zarządzał, zobowiązał się do pomocy prezes A. G. w rozliczeniu magazynu, a później, kiedy zdecydował, że nie chce konfrontacji z pracodawcą, wykorzystał jej e-mail z dnia 12 marca 2019 r. jako pretekst do rozwiązania umowy o pracę z winy pracodawcy. Takie działanie powoda stanowi

nadużycie prawa podmiotowego i nie może korzystać z ochrony prawnej (art. 8 k.p.).

Powód w całości zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i zniesienia postępowania przed Sądem Okręgowym w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie powództwa i zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 44.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami, kosztów postępowania za obie instancje i postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów postępowania, mającego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy oraz przepisów prawa materialnego, a to: 1) art. 379 pkt 4 w związku z art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm., dalej jako ustawa covidowa), przez pozbawienie skarżącego prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w związku z orzekaniem przez Sąd Okręgowy w składzie jednoosobowym; 2) art. 379 pkt 4 k.p.c. przez to, że Sąd Okręgowy był nienależycie obsadzony, bo zasiadający w jego składzie sędzia został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co stanowi wystarczające uzasadnienie dla stwierdzenia nienależycie obsadzonego składu sędziowskiego, bez potrzeby wykazywania indywidualnych okoliczności dotyczących danego sędziego; 3) art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji z uwagi na brak odniesienia się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów apelacji, a w szczególności do zarzutu naruszenia art. 55 § 1¹ k.p., przez: a) jego nieuzasadnione niezastosowanie, tj. uznanie, że przyczyny wskazane w oświadczeniu skarżącego o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy nie spełniają wymogów konkretności, b) jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że emocje oraz wzburzenie pracodawcy,

wynikające z niewłaściwego w ocenie pracodawcy zachowania pracownika mogą stanowić uzasadnienie dla formułowania przez pracodawcę ironiczných, prześmiewczych komentarzy i wyłączać ciężkie naruszenie przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika; 4) art. 55 § 1¹ k.p., przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że emocje oraz wzburzenie pracodawcy, polegające na formułowaniu wobec pracownika ironiczných, prześmiewczych komentarzy, stanowią okoliczność wyłączającą bezprawność działania pracodawcy w zakresie naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika podczas, gdy w świetle prawidłowej wykładni tego przepisu stan emocjonalny pracodawcy nie może stanowić usprawiedliwienia dla jakichkolwiek negatywných jego zachowań wobec pracownika, w szczególności w kontekście funkcji ochronnej prawa pracy; 5) art. 55 § 1¹ k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wysłanie przez pracodawcę e-maila, w którym pracodawca: - całą odpowiedzialność za stan magazynu zrzuca na skarżącego i jego współpracowników (nie stosuje więc obiektywných i sprawiedliwych kryteriów oceny pracy pracownika), - w ironiczny i prześmiewczy sposób, przy podwładnych skarżącego, odnosi się do niego w związku z inwentaryzacją magazynu w dniu 11 marca 2019 r. (nie wpływa więc na kształtowanie w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego) oraz - sugeruje skarżącemu działania przestępcze i niezgodne z prawem, strasząc go organami ścigania (a więc kieruje wobec niego groźby bezprawne naruszając dobra osobiste), nie stanowi ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy; 6) art. 124 § 1 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zarekomendowanie pracodawcy przez pracownika zakupu magazynu stanowi wyraz rzeczywistej i wyraźnej zgody pracownika na przyjęcie odpowiedzialności za wyposażenie tak zakupionego magazynu, podczas gdy warunkiem przyjęcia przez pracownika odpowiedzialności za mienie powierzone jest wyrażenie przez pracownika zgody na powierzenie mu mienia oraz wydanie pracownikowi mienia w taki sposób, aby mógł sprawdzić jego stan ilościowy i jakościowy, objąć je w posiadanie i sprawować nad nim pieczę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania, czy *„orzekanie przez sąd drugiej instancji w składzie jednoosobowym na*

podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej prowadzi do nieważności postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c.”

Ponadto zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a to: 1) art. 55 § 1¹ k.p., „którego sposób wykładni, polegający na nałożeniu na pracownika rozwiązującego umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika tożsame obowiązki, jakie nałożone są na pracodawcę dokonującego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, stanowi zaprzeczenie dla funkcji ochronnej przepisów prawa pracy, zakładającej swoiste uprzywilejowanie słabszej strony stosunku pracy, tj. pracownika”, 2) art. 124 § 1 k.p., przez „wyraźne i jednoznaczne rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie, czy czynności doradcze podejmowane przez pracownika na rzecz pracodawcy w zakresie zakupu wyposażenia, sprzętu lub pomieszczeń magazynowych mogą samodzielnie stanowić wystarczającą przesłankę dla przyjęcia przez pracownika odpowiedzialności za tak zakupione przez pracodawcę mienie”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wobec tego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z powołanych powyżej okoliczności, a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym)

środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28

października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

W skardze kasacyjnej brak istotnego zagadnienia prawnego w takim rozumieniu, ponieważ przedstawiona w tym zakresie kwestia wpływu orzekania przez sąd drugiej instancji w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej na nieważność postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c. była już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa. Otóż w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (LEX nr 3523123), której nadano moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy uznał, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej, ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Istotne jest jednak, że według Sądu Najwyższego przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia i wiąże się z oceną skutków orzeczeń wydanych od dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegialny. Uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania

orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, zostało ocenione przez Sąd Najwyższy za niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby bowiem wielu obywateli do ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych niezależnie od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Ponadto możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15z z s¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014 nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli, jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża tej uchwały. Tak więc nie można uznać, że w sprawie występuje potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego, a zaskarżony skargą kasacyjną wyrok zapadł przed dniem 26 kwietnia 2023 r.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r.,

I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia - mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 czy z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 568/17, LEX nr 2497704).

Skarżący powołując się na tę przesłankę z uwagi na rzekomą potrzebę wykładni art. 55 §1¹ k.p. nie przedstawił żadnej argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, jakie wątpliwości interpretacyjne tego przepisu wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie. Uzasadnienie wniosku w tym zakresie sprowadza się wyłącznie do przytoczenia dwóch orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących ochronnej funkcji prawa pracy wobec pracownika, jako strony słabszej ekonomiczno-socjalnie względem pracodawcy oraz do wyrażania wątpliwości „jak zatem w świetle tej niepodważalnej funkcji ochronnej przepisów prawa pracy jest w ogóle możliwe/dopuszczalne interpretowanie art. 55 § 1¹ k.p. w ten sposób, że pracownik przy rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy ma spełnić tożsame obowiązki jak pracodawca przy rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w zakresie konkretności przyczyny wskazanej w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika skoro to przecież pracownik jest - z natury rzeczy - słabszą stroną stosunku pracy, niewyposażoną w profesjonalną obsługę kadrową, ani też wiedzę z zakresu prawa pracy”. Takiej lakonicznej konstatacji skarżącego w żaden sposób nie można uznać za przedstawienie pogłębionej argumentacji prawnej, zawierającej szczegółowy

opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne odnośnie do wymienionego przepisu.

Nie mogą także uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sygnalizowane w nim wątpliwości co do wykładni art. 124 § 1 k.p., dotyczącego odpowiedzialności odszkodowawczej za mienie powierzone. Uzasadniając potrzebę wykładni tego przepisu skarżący przytoczył orzeczenia wskazujące, że przyjęcie przez pracownika odpowiedzialności za mienie powierzone wymaga jego wyraźnej zgody. Tymczasem istotą sporu – w związku z dochodzonym przez skarżącego odszkodowaniem z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy – było zbadanie, czy w ustalonym stanie faktycznym pracodawca w sposób ciężki naruszył podstawowe obowiązki, a więc, czy przyczyny wskazane przez skarżącego w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę stanowiły uzasadnienie do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Ponadto, o czym już wspomniano powyżej, zgłaszana w skardze potrzeba wykładni art. 124 § 1 k.p., który nie jest nową regulacją i ma swoje bogate opracowanie w orzecznictwie i doktrynie - nie wyczerpuje przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., aby uznać, że konieczne staje się zaangażowanie Sądu Najwyższego cele

m udzielenia odpowiedzi na zadane przez skarżącego pytanie „czy czynności doradcze podejmowane przez pracownika na rzecz pracodawcy w zakresie zakupu wyposażenia, sprzętu lub pomieszczeń magazynowych mogą samodzielnie stanowić wystarczającą przesłankę dla przyjęcia przez pracownika odpowiedzialności za tak zakupione przez pracodawcę mienie”.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 k.p.c.

[SOP]

[a!]

